

• mnoho
ŽIVOTŮ
mnoho •
mistrů

BRIAN L. WEISS

Fascinující výpověď
o minulých životech
a o tom, kdo nás vlastně vede
a ochraňuje

3. VYDÁNÍ

BRIAN L. WEISS

▼ • mnoho
ŽIVOTŮ
mnoho •
mistrů

Přeložila Drahomíra Škvařilová

Copyright © Brian L. Weiss, 1988
Translation © Drahomíra Škvařilová, 1993,
2005, 2009, 2012, 2013

All rights reserved

ISBN 978-80-7359-366-7 (papírová kniha)

ISBN 978-80-7359-984-3 (e-pub)

ISBN 978-80-7359-961-4 (PDF pro čtečky)

ISBN 978-80-7359-944-7 (mobi)

ISBN 978-80-7359-927-0 (PDF)

*Mé ženě Carole, jejíž láska mi dodávala sílu
a která mě podporovala, co mi paměť sahá.*

Zůstaneme spolu navěky.

Děkuji svým dětem Jordanovi a Amy, že mi
odpustily tu spoustu času, který jsem věnoval
psaní této knihy a ne jim.

Také děkuji Nicole Paskowové za to, že mi
přepsala magnetofonové záznamy
z terapeutických sezení.

Svémi redaktorskými radami
po přečtení rukopisu této knihy mi velmi
pomohla Julie Rubinová.

Ze srdce děkuji i své redaktorce v nakladatelství
Simon & Schuster Barbaře Gessové za její
odborné posouzení a za odvahu.

Velké uznání i všem těm, jejichž zásluhou se
tato kniha dostává k vám – ke čtenářům.

Předmluva

Dobře vím, že všechno má svou příčinu. V okamžiku, kdy se něco stane, nám ale smysl většinou uniká; nechápeme, co se děje, a ani nejsme tak prozíraví, abychom věděli, proč se tak stalo. Jsme-li trpěliví, časem se příčina objasní.

Tak tomu bylo i s Catherine. Poprvé jsem se s ní setkal v roce 1980, bylo jí tehdy sedmadvacet let. Přišla do mé ordinace a potřebovala pomoc; trpěla úzkostí, záchvaty panického strachu a fobiemi. Tyto symptomy sice měla už od dětství, v poslední době se však velmi zhoršily. Den ze dne se její city otupovaly a stávala se čím dál neschopnější další existence. Byla vystrašená a pochopitelně propadala stále hlubším depresím.

Proti zmatku, který zachvátil její život, jsem já v té době žil klidně. Měl jsem dobré, stabilizované manželství, dvě malé děti, byl jsem na vrcholu kariéry.

Dosavadní běh mého života nic neobvyklého nenarušilo. Vyrostl jsem v rodině plné lásky.

Úspěch na vysoké škole se dostavil lehce, ve druhém roce studií na univerzitě jsem se rozhodl stát psychiatrem.

V roce 1966 jsem s vyznamenáním absolvoval Kolumbijskou univerzitu v New Yorku. Potom jsem studoval na lékařské fakultě Yaleovy univerzity a v roce 1970 jsem tam získal doktorát. Pak jsem pracoval jako sekundární lékař v lékařském středisku Bellevue při New York University. Vrátil jsem se na Yale, abych dokončil studijní pobyt v oboru psychiatrie. Pak jsem přijal místo na fakultě Pittsburské univerzity. Po dvou letech jsem z Pensylvánie přešel na Floridu a stal se vedoucím katedry psychofarmakologie na univerzitě v Miami. Zde jsem postupně získal všeobecné uznání v oblasti biologické psychiatrie a zneužívání psychotropních látek. Po čtyřech letech jsem povýšil na mimořádného profesora psychiatrie lékařské fakulty a byl jsem jmenován ředitelem psychiatrického oddělení ve velké fakultní nemocnici v Miami. Do té doby jsem ve svém oboru publikoval třicet sedm vědeckých pojednání a knih.

Za léta studií jsem se naučil myslet jako vědec a lékař; mé názory se utvářely v rámci strnulého konzervativního myšlení, které ovládalo mou profesi. Odmítal jsem všechno, co se nedalo ověřit tradičními vědeckými metodami. Věděl jsem o některých zajímavých experimentech v parapsychologii, které se prováděly na významných univerzitách po celé zemi, mou pozornost však nezískaly. Připadaly mi příliš za vlasy přitažené.

Potom jsem poznal Catherine. Osmnáct měsíců jsem užíval obvyklé terapeutické metody, abych jí pomohl překonat příznaky její choroby. Když se zdálo, že nepomůže už nic, vzpomněl jsem si na hypnózu. V hypnotickém stavu si Catherine začala vyvolávat vzpomínky na minulé životy – ty se totiž ukázaly být příčinou jejích potíží. Současně mi zprostředkovávala informace od vysoce vyvinuté „duchovní entity“, a tak odhalila mnohá tajemství života a smrti. Za několik málo měsíců příznaky choroby zcela vymizely a ona konečně mohla začít žít šťastně a klidně.

Na něco takového jsem vůbec nebyl připra-

ven. Když se tyto události seběhly, dost mě zaschočily.

To, co se stalo, neumím vědecky vysvětlit. Příliš mnoho věcí okolo lidského vědomí je nad naše chápání. Snad byla Catherine schopna se v hypnóze soustředit na oblast svého podvědomí, ve které se ukládají nynější vzpomínky na minulé životy, anebo pronikla do něčeho, co psychoanalytik Carl Jung nazval kolektivním nevědomím; do jakéhosi zdroje energie, která nás obklopuje a obsahuje vzpomínky celého lidstva.

Vědci začínají na tyto otázky hledat odpovědi. My všichni máme co dohánět, pokud jde o zkoumání záhad, jimiž je zahaleno vědomí, duše, pokračování života po smrti a vliv zkušeností z minulých životů na naše stávající chování. Obzory jsou nekonečné, hlavně v medicíně, psychiatrii, náboženství a filozofii.

Vědecky rigorózní výzkum teprve začal. K odhalení těchto tajemství se sice podnikají jednotlivé kroky, jenže výzkum je pomalý a naráží na odpor vědců a většinou nezájem laické veřejnosti.

V podstatě se lidstvo během celých svých dějin bránilo změnám a nové myšlenky jen nerado přijímalo za své. Historie je plná příkladů. Když Galileo objevil Jupiterovy měsíce, astronomové té doby odmítli jeho objev uznat, dokonce se na ně odmítli i podívat, protože existence těchto měsíců byla v rozporu s jejich přesvědčením. A podobné je to s psychiatry a ostatními terapeuty dnes. Také odmítají prozkoumat a vyhodnotit velké množství důkazů, které máme o pokračování života po tělesné smrti a o vzpomínkách na minulé životy. Prostě před nimi zavírají oči.

Moje kniha je malým příspěvkem k výzkumu probíhajícímu v oblasti parapsychologie, zvláště té její části, která se zabývá zkušenostmi před narozením a po smrti. Všechno, co budete číst, je pravda. Nic jsem nepřidal a vyškrtal jsem jenom ty pasáže, které se opakovaly. Nepatrně jsem změnil Catherininu totožnost tak, abych jí ochránil soukromí.

Trvalo mi čtyři roky, než jsem napsal, co se stalo. A čtyři další roky, než jsem dostal odvahu

riskovat své profesní postavení, když tyto neortodoxní informace zveřejním.

Jednou v noci jsem se sprchoval a najednou jsem pocítil nutkání dát své zkušenosti na papír. Měl jsem intenzivní pocit, že nadešel pravý čas, že tyto informace už nemohu déle zdržovat. Poznatky, které jsem získal, byly určeny i jiným, nejen mně. Přišly skrze Catherine a nyní musejí přijít skrze mě. Dospěl jsem k přesvědčení, že následky, které zřejmě ponesu, nemohou být tak hrozné jako možnost, že bych se o získané vědomosti týkající se nesmrtelnosti a opravdového smyslu života nepodělil.

Vyběhl jsem ze sprchy. Posadil jsem se k psacímu stolu, kde ležela hromada magnetofonových kazet se záznamy, které jsem si pořizoval při sezeních s Catherine. V časných ranních hodinách jsem si vzpomněl na svého maďarského dědečka, který zemřel, když jsem byl ještě teenager. Vždycky, když jsem se mu svěřil, že mám strach riskovat, láskyplně mě povzbudil tím, že zopakoval své oblíbené rčení: „Neházej flintu do žita, hochu,“ řekl, „nezahazuj ji!“

1. kapitola

Když jsem poprvé Catherine spatřil, seděla v mé čekárně, měla na sobě šaty jasné karmínové barvy a nervózně listovala v časopise. Viděl jsem, že sotva popadá dech. Asi dvacet minut přecházela sem a tam po chodbě kolem dveří psychiatrického oddělení a po celou dobu se snažila přesvědčit samu sebe, že ke mně jít musí a nesmí utéct.

Vyšel jsem do čekárny, abych ji pozval dál. Podali jsme si ruce. Měla je studené a vlhké, což svědčilo o její úzkosti. Vlastně jí trvalo celé dva měsíce, než sebrala dostatek odvahy, aby si se mnou sjednala schůzku. Mou pomoc jí doporučili dva závodní lékaři, kterým důvěřovala. Konečně tedy byla zde.

Catherine je neobyčejně atraktivní žena s polodlouhými blond vlasy a oříškově hnědýma očima. V té době pracovala jako laborantka v nemocnici, kde jsem byl ředitelem psychiatrie. K tomu si přivydělávala jako modelka předváděním plavek.

Uvedl jsem ji do ordinace; minula pohovku a posadila se do velikého koženého křesla. Seděli jsme přímo naproti sobě, odděloval nás polokruhový pracovní stůl. Catherine se v křesle pohodlně uvelebila. Mlčela, nevěděla, kde začít. Čekal jsem, až začne tam, kde bude chtít, ale po několika minutách jsem se na její minulost začal vyptávat sám. Při této první návštěvě jsme začali zjišťovat, kdo vlastně je a proč za mnou přišla.

Catherine odpovídala na mé otázky a poodhalovala svůj životní příběh. Je prostředním dítětem a vyrostla v konzervativní katolické rodině v malém massachusettském městě. Její o tři roky starší bratr byl velmi sportovně založený a nade všechno zbožňoval svobodu, která jí zoufale chyběla. Mladší sestra byla miláčkem obou rodičů.

Když jsme začali hovořit o jejích problémech, nápadně ztuhla a znervózněla. Začala mluvit rychle, naklonila se dopředu a opřela se lokty o stůl. Strach ji pronásledoval po celý život. Bála se vody, bála se zadušení, a tak odmítala polykat pilulky, bála se letadel, tmy a měla strach ze smrti. A v poslední době se její strach ještě stupňo-

val. Aby se cítila bezpečně, spala často v rozměrné šatní skříni, zabudované v jejím pokoji. Trvalo jí dvě i tři hodiny, než se jí podařilo usnout. Většinou spala jen lehce a trhaně a často se budila. Vracela se jí náměsíčnost a noční můry, které ji trápily už v dětství. Strach se svými dalšími příznaky ji ničil víc a víc a deprese se neustále prohlubovala.

Z Catherinina vyprávění jsem čím dál víc cítil, jak veliké je její trápení. Za léta praxe jsem pomohl mnoha pacientům jako ona od utrpení, které jim působil strach, a byl jsem si jistý, že se mi to podaří i u ní. Rozhodl jsem, že začneme dětstvím, a tam budeme hledat původ jejích problémů. Proniknutí do podstaty věci obvykle zmírní úzkost. Pokud to bude nutné a ona bude schopna polykat pilulky, nabídnu jí mírné léky proti úzkosti, aby se jí ulevilo. To je standardní, čítanková léčba Catherininých potíží. Nikdy jsem neváhal použít uklidňující prostředky nebo dokonce léky proti depresi, pokud se jednalo o silný chronický strach nebo úzkost. Nyní tyto léky používám mnohem šetrněji, a když už, tak jen po

přechodnou dobu. Žádné léky nemohou odhalit skutečný původ potíží. Potvrdily mi to zkušenosti s Catherine a jí podobnými pacienty. Teď už vím, že léky předepsat můžu, avšak jen k potlačení či k zamlžení symptomů.

Během našeho prvního sezení jsem se trochu snažil vrátit ji do dětství. Protože si z raného dětství pamatovala překvapivě málo, začal jsem v duchu uvažovat o terapii hypnózou, při níž by si rychleji vybavila potlačené zážitky. Nemohla si vzpomenout na žádné traumatizující okamžiky z té doby, které by rozšiřující se strach, jímž trpěla, vysvětlily.

Usilovně vzpomínala, a tak se přece jen tu a tam objevily útržky vzpomínek. Když jí bylo přibližně pět, strašlivě se vyděsila, když do ní někdo strčil na skokanském prkně a ona spadla do bazénu. Tvrdila mi však, že i před touto nehodou se ve vodě nikdy necítila dobře. Když jí bylo jedenáct, objevily se u její matky těžké deprese. Návštěvy psychiatra znamenaly podivné odchody matky od rodiny; docházela k němu na léčbu elektrošoky. Ty způsobily, že si matka určité věci

přestala pamatovat. Catherine to vyděsilo. Když se však matčin stav zlepšil a začala být jako dřív, vytratil se i Catherinin strach. Otec zase na dlouhou dobu podlehl alkoholu a Catherinin bratr ho občas musel odvléct z místního baru. Otec pil čím dál víc, což vedlo k častým hádkám s matkou, která pak byla mrzutá a uzavřená. Catherine to však viděla tak, že se jedná o obvyklý model rodiny.

Lépe se cítila mimo domov. Na střední škole začala chodit s chlapci a snadno splynula se svými přáteli, z nichž většinu znala už řadu let. Zjistila však, že není jednoduché důvěřovat lidem, zejména těm, kteří nepatří do malého okruhu jejích kamarádů.

Její víra byla přímočará a pevná. Vychovali ji v duchu tradiční katolické ideologie a praxe a ona o pravdivosti a platnosti své víry nikdy nepochybovala. Věřila, že jestliže je člověk dobrým katolíkem a žije spořádaně a zachovává víru i náboženské obřady, bude mu odměnou, že se dostane do nebe. Pokud se náležitě nechová, zakusí očistec nebo ho čeká peklo. O tom rozhodne patriarcha.

chální Bůh a jeho Syn. Později jsem zjistil, že Catherine nevěří v reinkarnaci. Vlastně o ní ani moc nevěděla, i když četla něco málo o hinduizmu. Tato představa však byla v rozporu s její výchovou a jejím chápáním. Nikdy nečetla metafyzickou nebo okultní literaturu; nezajímala ji. Svou vírou si byla naprosto jista.

Dokončila střední školu, udělala si dvouletý odborný kurz a stala se laborantkou. Vybavena novou profesí a povzbuzena tím, že se její bratr přestěhoval z Massachusettsu do Tampy na Floridě, si sehnala práci v Miami ve velké fakultní nemocnici lékařské fakulty zdejší univerzity. Přestěhovala se sem na jaře roku 1974. Tehdy jí bylo jednadvacet.

Její dřívější život v malém městě byl snadnější než v Miami. Teď však byla ráda, že utekla od rodinných problémů.

Během prvního roku zde potkala Stuarta. Byl ženatý, měl dvě děti. Byl to Žid. A byl úplně jiný než muži, se kterými Catherine dosud chodila. Úspěšný lékař, autoritativní, podnikavý. Neodolatelná chemie je navzájem silně přitahovala, ale

jejich vztah byl neperspektivní a bouřlivý. Bylo v něm něco, co v ní rozproudilo city a probudilo vášně, jako by ji Stuart uhranul. V době, kdy Catherine zahájila terapii, trval její poměr už šestý rok. Když se necítila dobře, byl plný napětí. Catherine nedokázala Stuartovi odolat, i když se k ní nechoval dobře. Šílela z jeho lží, nedodržených slibů a z toho, jak jí manipuloval.

Několik měsíců předtím, než za mnou přišla, musela jít na operaci hlasivek kvůli benigní uzlince. Před operací ji ovládla úzkost, a když se potom probudila v pokoji intenzivní pooperační péče, byla úplně vyděšená. Sestřičkám trvalo několik hodin, než ji uklidnily. Když se v nemocnici uzdravila, vyhledala dr. Edwarda Poolea. Catherine se s Edem, dobrosrdečným pediatrem, seznámila při práci v nemocnici. Oba okamžitě pocítili vzájemné sympatie a stali se důvěrnými přáteli. Catherine s ním mluvila bez zábran a svěřila se mu, že ji pronásleduje neustálý strach. Vyprávěla mu o svém vztahu ke Stuartovi a o tom, že cítí, jak ztrácí kontrolu nad životem. Ed jí důrazně doporučil, ať si se mnou sjedná schůzku; ale

jen se mnou, ne s některým z mých kolegů. Když mi pak zavolal, aby Catherine ohlásil, zdůraznil své přesvědčení, že opravdu porozumět jí dokážu jedině já, ačkoli i jiní psychiatři mají vynikající doporučení a jsou zkušenými terapeuty. Jenže Catherine se neozvala.

Uplynulo osm týdnů. V té době jsem byl za-
valen prací s šéfováním oddělení psychiatrie a na Edův telefonát jsem zapomněl. Catherinein strach a fobie se mezitím zhoršily. Několik let se s Catherine příležitostně vídal také dr. Frank Acker, ředitel chirurgie. Chodil do laboratoře, kde pracovala, a často spolu přátelsky žertovali. Všiml si však, jak je poslední dobou nešťastná, a vycítil její napětí. Několikrát jí chtěl něco říct, ale pořád váhal. Jednou odpoledne jel autem přednášet do menší zapadlé nemocnice a cestou spatřil Catherine, jak jede domů. Bydlela blízko nemocnice, kam právě mířil. Impulzivně na ni zamával, ať zastaví. „Musíte okamžitě navštívit doktora Weisse!“ křikl na ni do okénka. „Neodkládejte to!“ Chirurgové často jednají impulzivně, jeho však stejně překvapilo, jak důrazně se choval.

Záchvaty panického strachu a úzkost trápily Catherine stále častěji a jejich trvání se prodlužovalo. Začaly ji pronásledovat dvě noční můry, které se neustále vracely. První: Ve chvíli, kdy jede autem po mostě, se most bortí. Auto se řítí do vody. Je v něm uvězněna, potápí se s ním. Ve druhém snu je uzavřena v pokoji, kde je úplná tma. Pořád o něco klopýtá a padá. Nemůže najít cestu ven. A tak mě konečně přišla navštívit.

Při prvním sezení s Catherine jsem ještě netušil, že se můj život obrátí vzhůru nohama; že ta vylekaná, zmatená žena sedící u stolu naproti mně se stane katalyzátorem a že už nikdy nebudu takový, jaký jsem byl.

2. kapitola

Uběhlo osmnáct měsíců intenzivní psychoterapie. Catherine ke mně chodila jednou nebo dvakrát týdně. Byla to dobrá pacientka; sdílná, schopná proniknout do podstaty věci, a nesmírně toužila, aby se jí dařilo lépe.

Během té doby jsme rozebírali její pocity, myšlenky a sny. Poznala modely opakujícího se chování, a to jí umožňovalo věci pochopit a porozumět jim. Ze své minulosti si vybavila mnohé významnější detaily, jako například to, že otec nebyval doma, když jako námořník cestoval za obchodem, a jeho občasné prudké výbuchy, když byl opilý. Začala mnohem lépe chápat svůj bouřlivý vztah se Stuartem a naučila se vyjadřovat zlost přiměřenějším způsobem. Byl jsem přesvědčen, že teď se její stav v mnohém zlepší. Pacientům se téměř pokaždé uleví, když se rozpočtenou na nepříjemné vlivy z minulosti, když se naučí rozpoznat vzorce maladaptivního chování a takové chování korigovat, když si osvojí schop-

nost proniknout do podstaty problémů a dokážou je vidět z nadhledu, v perspektivě. Jenže Catherine se lépe neudělalo.

Nepřestávala ji trápit úzkost střídaná záchvaty panického strachu. Neustaly stále se vracející živé noční můry, dál se děsila tmy, vody a toho, že bude někde uzavřená. Špatně spala, pořád se budila a vůbec si neodpočinula. Zakoušela nepříjemné stavy s bušením srdce. Dál odmítala léky, protože se bála polykat pilulky. Měl jsem pocit, že jsem narazil na zeď a ať dělám co dělám, zeď je tak vysoká, že ji ani jeden z nás nedokáže přelézt. K pocitu frustrace se však přidal i pocit odhodlání. Chtěl jsem Catherine pomoci.

Pak se stala zvláštní věc. Na jaře 1982 Catherine doprovázela Stuarta na lékařskou konferenci do Chicaga, přestože se nesmírně bála létat letadlem a musela se posilnit několika sklenkami alkoholu. Tam ho přiměla navštívit v muzeu výtvarných umění expozici Egypta. Připojili se k prohlídce s průvodcem.

Odedávna se zajímala o artefakty starého Egypta a napodobeniny památek z té doby. Ne-

brala svůj zájem vědecky a nikdy toto historické období nestudovala, nicméně jí zde jednotlivé předměty připadaly známé.

Když průvodce začal vystavené předměty popisovat, přistihla se, že ho opravuje – a měla pravdu! Průvodce to překvapilo a Catherine byla ohromena. Jak to ví? Proč si je tak jista, že má pravdu? Natolik jista, že na veřejnosti opravuje průvodce? Je ovšem možné, že tyhle znalosti pocházejí z dětství.

To, co se jí přihodilo, mi vyprávěla při nejbližším sezení. Několik měsíců předtím jsem Catherine navrhl hypnózu, ale bála se jí, a tak odmítla. Teď kvůli příhodě v egyptské expozici sama souhlasila.

Hypnóza je vynikající metoda, při níž si pacient vzpomene na dávno zapomenuté události. Není na ní nic tajemného. Člověk se dostane do stavu, při němž se plně soustředí. Jedná podle příkazů zkušeného hypnoterapeuta, jeho tělo se uvolňuje a vzpomínky se ožívují. Hypnotizoval jsem stovky pacientů a zjistil, že hypnóza pomáhá snížit pocit úzkosti, odstraňuje fobie a zlozvy-

ky a pomáhá při zpětném vyvolání potlačených vzpomínek. Občas jsem pacienty dokázal vrátit do raného dětství, dokonce do doby, kdy jim byly dva nebo tři roky, a vyvolat vzpomínky na dávno zapomenutá traumata, která narušila jejich další život. Byl jsem přesvědčen, že hypnóza Catherine pomůže.

Požádal jsem ji, aby si lehla na pohovku, zlehka zavřela oči a hlavu si opřela o polštářek. Nejdřív jsme se soustředili na dýchání. Při každém výdechu se zbavila části nahromaděného napětí a úzkosti, při každém vdechu se uvolnila ještě víc. Po několika minutách jsem jí řekl, ať si představuje, jak se jí postupně uvolňují jednotlivé svaly. Nejdřív obličejové a čelistní, potom krk a ramena, paže, zádové a břišní svaly a nakonec nohy. Cítila, že se jí celé tělo propadá hlouběji a hlouběji do pohovky.

Pak jsem jí přikázal, ať si představí, že má uvnitř v hlavě, na temeni, jasné, bílé světlo. Když jsem jí toto světlo pomalu rozšiřoval tělem dolů, krásně se jí uvolnily všechny svaly, všechny nervy, všechny orgány – celé tělo, a Catherine upa-

dala do hlubšího a hlubšího stavu relaxace a klidu. Byla čím dál ospalejší, pokojnější a klidnější. Nakonec jí na můj pokyn světlo zalilo tělo a celou ji obklopilo.

Počítal jsem pomalu od desíti do jedné. Při každém slově upadala do hlubšího stadia relaxace. Její tranz se prohluboval. Dokázala se soustředit na můj hlas a nevnímat zvuky v pozadí. Když jsem řekl číslo jedna, byla v polohlubokém stavu hypnózy. Trvalo to asi dvacet minut.

Chvíli jsem počkal a potom jsem ji začal vracet do minulosti. Požádal jsem ji, ať se snaží pozvolna si na něco vzpomenout. Byla schopna mluvit a odpovídat mi na otázky a já jsem ji stále udržoval v hluboké hypnóze. Vzpomněla si na traumatizující zážitek u zubaře v šesti letech. Naprosto jasně si vybavila děsivou příhodu z pěti let – někdo ji strčil ze skákacího prkna dolů do bazénu. Začala se dusit, zalykala se vodou, nějakou i polkla. Když mi to vyprávěla, znovu se dusila – jako by měla v ústech roubík. Řekl jsem jí, že už je to pryč a že je z vody venku. Přestala se trápit

a začala normálně dýchat. Pořád byla v hlubokém tranzu.

Nejhorší příhoda se jí stala ve třech letech. Vzpomněla si, jak jednou procitla ve svém pokoji. Byla tma. Uvědomila si, že je tam otec. Byl celý prosáklý alkoholem; čpěl z něho. Začal se jí dotýkat a hladil ji – i „tam dole“. Vyděsilo ji to a rozplakala se. Zacpal jí drsnou rukou ústa. Nemohla dýchat. V ordinaci u mě na pohovce, pětadvacet let poté, co k tomu došlo, začala Catherine vzlykat. Zdálo se mi, že konečně víme to podstatné, že jsme našli klíč k zámku. Byl jsem si jist, že potíže úplně zmizí a že to půjde překvapivě rychle. Jemně jsem jí naznačil, že příhoda odezněla, že už není ve svém pokoji, nýbrž že klidně leží v mé ordinaci a je v tranzu. Přestala vzlykat. Uvedl jsem ji do současnosti. Posthypnotickou sugescí jsem jí přikázal, ať si zapamatuje, co mi vyprávěla, a pak jsem ji probudil. Zbytek sezení jsme strávili tak, že jsme probírali nenadálou jasnou vzpomínku na trauma, které jí způsobil otec. Snažil jsem se ji přivést k tomu, že tento „nový“ poznatek přijme a vyrovná se s ním. Teď už rozu-

měla svému vztahu k otci i jeho chování k ní; jeho lhostejnosti a svému strachu z něho. Když odcházela z ordinace, ještě pořád se třásla. Věděl jsem, že to, co se dozvěděla, za dočasné vykolejení stojí.

Při dramatickém odhalování jejích bolestných a hluboce potlačených vzpomínek jsem úplně zapomněl pátrat po možné spojitosti mezi dětstvím a jejími vědomostmi o egyptských artefaktech. Aspoň ale lépe porozuměla své minulosti. Vybavila si několik událostí, které ji vyděsily, a já jsem očekával odpovídající zlepšení jejích potíží.

Další týden jsem se však od ní dozvěděl, že se potíže ani trochu nezmenšily a pořád jsou velmi znepokojivé. To mě překvapilo. Nechápal jsem, kde se stala chyba. Přihodilo se snad něco hrozného ještě dřív, než jí byly tři roky? Podařilo se nám zjistit víc než dostačující příčiny strachu ze zadušení, z vody, tmy, z uzavřeného prostoru, odkud nemůže ven, avšak nekontrolovatelná úzkost, pronikavé obavy s příslušnými symptomy ji nadále děsily, sotva procitla. Nepřestávaly ji stra-

šit noční můry. Rozhodl jsem se, že ji vrátím ještě dál.

V hypnotickém stavu Catherine mluvila pomalým a uvážlivým šepotem. Proto jsem mohl zapsat slovo za slovem a teď ji můžu citovat. (Tři tečky znázorňují pauzy v řeči; ani jedno slovo jsem nevyškrtl, nic jsem neupravil. Do knihy jsem nezařadil jen části, které se opakují.)

Pomalu jsem ji vrátil do dvou let, ale nevzpomněla si na nic důležitého. Řekl jsem jí naléhavě a zřetelně: „Vraťte se do doby, kdy vznikly vaše potíže.“ Na to, co následovalo, jsem však naprosto nebyl připraven.

„Vidím bílé schody. Vedou k nějakému domu, k velkému bílému domu s piliři. Vpředu je otevřený. Nemá dveře. Mám na sobě dlouhé šaty... z hrubého materiálu. Vlasy spletené do copu, dlouhé, světlé.“

To mě dočista zmátlo. Nechápal jsem, co se děje. Zeptal jsem se jí, který se píše rok a jak se jmenuje. „Aronda... Je mi osmnáct. Před domem vidím tržiště. Vidím koše... Nosí je na ramenou. Bydlíme v údolí... Není tam voda. Je rok 1863

před Kristem. Sucho, horko a samý písek. Je tam studna, řeku nevidím. Voda přichází do údolí z hor.“

Uvedla další topografické detaily. Řekl jsem jí, ať se posune ještě o několik let dopředu a poví mi, co uvidí.

„Jsou tam stromy a kamenitá cesta. Vidím ohniště, na kterém se vaří. Jsem světlovlasá. Na sobě mám jednoduché dlouhé hnědé šaty a sandály. Je mi pětadvacet. Mám holčičku, jmenuje se Cleastra. Je to Ráchel. [Ráchel je teď její neteř; vždycky si připadaly velice blízké.] Je strašné vedro.“

Zaskočilo mě to. Sevřel se mi žaludek a měl jsem pocit, že se v pokoji ochladilo. Její představy a vybavovací schopnost byly neuvěřitelně přesné. Ani trochu neváhala. Jména, data, oblečení, stromy – všechno líčila naprosto živě. Oč vlastně jde? Jak může její dítě být teď její neteř? Byl jsem zmatený ještě víc. Léčil jsem tisíce duševně nemocných, řadu z nich pomocí hypnózy, ale nikdy jsem se nesetkal s takovou představivostí jako u Catherine – dokonce ani ve snech.

Požádal jsem ji, ať se přesune do okamžiku své smrti. Nevěděl jsem, jak se ptát někoho, kdo se nachází uprostřed tak zřetelných představ (nebo vzpomínek?), ale pátral jsem dál po traumatizujících událostech, které jsou příčinou jejího současného strachu a potíží. A právě smrt by mohla být jednou z těch obzvlášť traumatizujících. V té chvíli vesnici ničila záplava nebo snad přílivová vlna.

„Vidím obrovské vlny, které lámou stromy. Není kam utéct. Je zima; voda je studená. Musím své dítě zachránit, ale nemůžu... jen ji pevně držím. Voda mě zalila, dusí mě. Nemůžu dýchat, polykat... slaná voda. Rve mi malou z rukou.“ Catherine se zajíkala, obtížně dýchala. Najednou se úplně uvolnila a začala zhluboka a pravidelně oddechovat.

„Vidím oblaka. Malá je se mnou. I ostatní lidi z vesnice. Vidím bratra.“

Uklidnila se; jedno životní období skončilo. Zůstávala pořád v hlubokém tranzu. A já jsem byl ohromen! Předchozí životy? Reinkarnace? Myšlení klinického psychiatra mi říkalo, že ne-

fantazírovala, že si to nevymyslela. Myšlenky, výrazy, pozornost, kterou věnovala jednotlivým detailům, se naprosto lišily od bdělého stavu. Hlavou mi probleskovaly psychiatrické diagnózy, ale tato odhalení se nedala vysvětlit ani jejím psychickým stavem, ani strukturou její osobnosti. Co schizofrenie? Ne, nikdy nejevila známky poruchy poznávání či myšlení. Nikdy neměla sluchové ani zrakové halucinace nebo vidiny v bdělém stavu, ani jinou psychotickou příhodu. Netrpěla přeludy a nebyla odpoutána od reality. Neměla rozdvojenou nebo roztržštěnou osobnost. Byla jen jedna Catherine a při vědomí si to plně uvědomovala. Neměla sociopatické nebo asociální sklony. Nic na nikoho nehrála. Neužívala drogy a halucinogenní látky. Alkohol pila jen výjimečně. Nikdy nebyla nervově nebo duševně nemocná – čímž by se daly vysvětlit bezprostřední živé zážitky, které v hypnóze líčila.

Jednalo se o určitý druh vzpomínek, jenže odkud? Instinktivně jsem věděl, že jsem narazil na něco, o čem vím jen velmi málo – na reinkarnaci a vzpomínky na minulé životy. To není možné,

říkal jsem si; rozum, zvyklý na vědecký přístup, se bránil. Bylo to tady, dělo se to přímo před mýma očima. Neuměl jsem to vysvětlit, ale rovněž jsem to nemohl popřít.

„Pokračujme,“ řekl jsem, trochu enervovaný, přitom však uchvácený tím, co se stalo. „Vzpomenete si ještě na něco?“ Vybavila si útržky dalších dvou životů.

„Mám na sobě černé krajkové šaty, i na hlavě mám černou krajkou. Šaty jsou černé, trochu do šeda. Je rok 1756 [po Kr.]. Jsem Španělka. Jmenuju se Luísa a je mi šestapadesát let. Tancuju; taky ostatní tancují. [Dlouhá pauza.] Jsem nemocná; mám horečku, studený pot... Spousta lidí je nemocných; lidi umírají... Doktoři nevědí, že to způsobuje voda.“ Posunul jsem ji v čase dopředu. „Uzdravuju se, ale nepřestala mě bolet hlava; oči a hlava mě bolí od horečky a ze zkažené vody... Hodně lidí umírá.“

Později jsem se od ní dozvěděl, že v tomto životě byla prostitutkou. Tu informaci nejdříve nevedla, protože z ní byla v rozpacích. V hypnóze

zřejmě mohla některé vzpomínky, které mi přenášela, cenzurovat.

Když Catherine v minulém životě rozpoznala svou neteř, impulzivně jsem se jí zeptal, jestli v některém z jejích životů nejsem přítomen i já. Byl jsem zvědavý na svou roli – pokud jsem nějakou měl a pokud se jí vybaví. Odpověděla hned, na rozdíl od předchozích vzpomínek, kdy se vyjadřovala pomalu a obezřetně.

„Jste mým učitelem, sedíte na lavici. Učíte nás z knih. Jste starý a máte šedivé vlasy. Máte na sobě bílé šaty [tógu] se zlatou ozdobou... Jmenujete se Diogenés. Učíte nás znaky, trojúhelníky. Jste strašně moudrý, ale já tomu nerozumím. Je rok 1568 před Kristem.“ [Řecký kýnik Diogenés žil asi o dvanáct století později. Zde se však nejednalo o tohoto význačného filozofa.]

První sezení skončilo. Další události byly ještě úžasnější.

Když Catherine odešla, začal jsem přemýšlet o detailech hypnotické regrese. Myslel jsem na to po několik následujících dnů. To bylo u mě ob-